

Γράφει ο **Γιώργος Ιντζιρτζής**

Κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ: Μια εναλλακτική στρατηγική της αστικής τάξης. Η απάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς.

Γίνεται πολύ μεγάλη συζήτηση τελευταία για την κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Για τον χαρακτήρα της και για το ενδεχόμενο να υλοποιήσει την μια ή την άλλη πολιτική υποκύπτοντας ή όχι στην υπερβολικά μεγάλη πίεση που δέχεται στα πλαίσια της επαναδιαπραγμάτευσης.

Στις 25 Ιανουαρίου 2015 έγιναν εκλογές, λόγω της αδυναμίας εκλογής Προέδρου της Δημοκρατίας από την προηγούμενη βουλή. Ενώ από τις δυνάμεις των κομμάτων ήταν εμφανές ότι υπήρχε δυνατότητα εκλογής Προέδρου, στην τρίτη ψηφοφορία δεν κατέστη δυνατόν να συγκεντρωθούν 180 βουλευτές. Είναι λοιπόν ξεκάθαρο ότι η προηγούμενη κυβέρνηση έπεσε «από τα πάνω». Στην προεκλογική περίοδο ο ΣΥΡΙΖΑ δεν δέχτηκε καμία πίεση από τα συστημικά ΜΜΕ (καμία σχέση με τον Ιούνιο και ακόμα περισσότερο με το Μάη του '12 που πριν να καθίσει σε πάνελ ο οποιοσδήποτε εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ έπρεπε να δώσει όρκο πίστης στην ΕΕ και το Ευρώ και να καταδικάσει τις οποιεσδήποτε κινηματικές αντιστάσεις των προηγούμενων μηνών) με αποτέλεσμα να κάνει «περίπατο» την ημέρα των εκλογών.

Σε αντίθεση με πολλές απόψεις αριστερών συνιστωσών (εντός) και οργανώσεων της αριστεράς (εκτός ΣΥΡΙΖΑ) που έχουν αναφορά ακόμα και στην επανάσταση, που πίστευαν (και ακόμα πιστεύουν;) ότι η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ θα ήταν κάτι σαν την κυβέρνηση Κερένσκι το '17 και ότι θα ήταν ο πρόδρομος ενός λαϊκού ξεσηκωμού και μιας εργατικής αντεπίθεσης, είναι ξεκάθαρο ότι ο ΣΥΡΙΖΑ ανέβηκε στην κυβέρνηση, όχι με την ανοχή αλλά με την στήριξη ηγεμονικών μερίδων της αστικής τάξης, που έβλεπαν ότι αυτή η ιστορία του μνημονίου, ενώ άρχισε καλά γι' αυτούς (με μείωση του μισθολογικού και μη μισθολογικού κόστους της εργασίας) και συνεχίστηκε ακόμα καλύτερα (με το ξεκίνημα της εκποίησης δημόσιου πλούτου - δημόσιες επιχειρήσεις και μεγάλες εκτάσεις γης), βρέθηκαν μπρός στο ενδεχόμενο να μην έχουν το ρευστό να αγοράσουν τα προς εκποίηση ακίνητα και επιχειρήσεις.

Συγκεκριμένα η μη παροχή των δανείων (που είχαν συμφωνηθεί μέσω των μνημονίων) από την τρόικα, στην Ελλάδα ήδη από τον Αύγουστο, που είχε σαν αποτέλεσμα την πιστωτική «ασφυξία» των τραπεζών, εφ' όσον τα δανεικά που επέστρεφαν πίσω αφαιρούνταν από την οικονομία, κατέληξε στην αδυναμία μεταβίβασης του υπό εκποίηση δημόσιου πλούτου στο ελληνικό κεφάλαιο.

Για να το πω πολύ απλά : λόγω των μεγάλων χρηματοδοτικών αναγκών της κυβέρνησης, δεν ήταν δυνατόν να εκποιηθεί η δημόσια περιουσία μέσω του μοντέλου που άνοιξε τις προηγούμενες δεκαετίες «πιάσε τώρα αυτά τα ψιλά και τα υπόλοιπα θα στα δώσω άμα έρθει η ανάπτυξη -άμα το θυμηθώ». Ακόμα απλούστερα: για την ελληνική αστική τάξη ισχύει η παροιμία που 'λέγαν οι παλιότεροι «τώρα που έγινε η θάλασσα γιαούρτι 'σπάσαν τα κουτάλια μας».

Η οικονομική ασφυξία λοιπόν, που είχε σαν επακόλουθο το ότι οι ελληνικές τράπεζες ήταν «στο κόκκινο» όσον αφορά στα διαθέσιμά τους, που σημαίνει ότι οποιαδήποτε τράπεζα μπορεί να αγοράσει όλες τις ελληνικές τράπεζες, με οσοδήποτε χαμηλό κόστος (εφ' όσον τα δάνεια που έχουν χορηγήσει είναι μη εξυπηρετούμενα), που σημαίνει ότι μαζί με τις τράπεζες θα έπαιρναν στην κατοχή τους όλη την υποθηκευμένη οικονομική δραστηριότητα της χώρας, ήταν ο λόγος που η προηγούμενη κυβέρνηση λάνσασε το σύνθημα «βγαίνουμε στις αγορές, βγαίνουμε από το μνημόνιο» το οποίο όπως όλοι θυμόμαστε

πήγε άπατο.

Η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, λοιπόν ήταν η απάντηση της αστικής τάξης στον οικονομικό στραγγαλισμό της από τα κεφάλαια των ιμπεριαλιστικών κρατών της ΕΕ, με προεξάρχοντα τα γερμανικά, που θέλουν να παίξουν με ηγεμονικούς όρους στην ανακατανομή-αναδιανομή της υπο εκποίηση δημόσιας περιουσίας. Το μοντέλο «βγαίνουμε στις αγορές, βγαίνουμε από το μνημόνιο» της προηγούμενης κυβέρνησης, έγινε «πάμε για επαναδιαπραγμάτευση, βγαίνουμε από το μνημόνιο». Η σύντομη περίοδος από τις εκλογές μέχρι τώρα, πιστεύω ότι έχει αποδείξει στον καθένα ότι θα πάει κι αυτό άπατο.

Οι «δανειστές» και ιδιαίτερα οι Γερμανοί καπιταλιστές, βλέπουν μια προσπάθεια της ελληνικής αστικής τάξης να απεμπλακεί από τον βραχνά που περιγράφω παραπάνω και που μπορεί να μεταδοθεί σαν ιός στις αστικές τάξεις των άλλων χωρών του Νότου της ΕΕ και ενδεχομένως και σε άλλες χώρες της ευρωζώνης. Ο ιός της επαναδιαπραγμάτευσης. «Συμφωνήσαμε ότι συμφωνήσαμε, αλλά θέλουμε λίγο αέρα, δεν πάει έτσι άλλο». Ένα αίτημα που οι αστικές τάξεις τουλάχιστον των μικρών κρατών (Ελλάδα, Πορτογαλία) θα το βάζουν με ιδιαίτερη ένταση και οξύτητα, γιατί αν συνεχιστεί έτσι αυτή η ιστορία, τίθεται εν αμφιβόλω η ύπαρξη αστικών τάξεων σ' αυτές τις χώρες. Μια αστική τάξη που δεν μπορεί να δράσει αυτοτελώς και πρέπει να της υποδείξουν τι θα επενδύσει και πως θα το επενδύσει και που δεν καθορίζει της διεθνείς συμμαχίες της με βάση τα δικά της αυτοτελή συμφέροντα, δεν είναι αστική τάξη.

Και 'δω ερχόμαστε στα επίδικα των ημερών: Οι Γερμανοί θέλουν να τελειώσουν οριστικά με αυτό το ρεύμα της «επαναδιαπραγμάτευσης». Πρέπει λοιπόν να γίνει ξεκάθαρο ότι αυτή η στρατηγική είναι χαμένη εξ' αρχής. Ο μεγάλος αντίπαλος είναι η Ισπανική αστική τάξη που δεν πρέπει να κάνει όνειρα για «επαναδιαπραγμάτευση» και το Podemos που δεν πρέπει να κυβερνήσει.

Γι' αυτό είναι τόσο λυσσασμένη η αντίδραση των γερμανών: γιατί δεν πρέπει ούτε κατά διάνοια να επιβιώσει ένα ρεύμα στην Ευρώπη που να ζητάει έστω και κάτι, κατά το ελάχιστο διαφορετικό απ' ότι έχουν αποφασίσει αυτοί. Υπ' όψιν ότι αναφέρομαι στις αστικές τάξεις των κρατών της περιφέρειας. Ούτε σ' αυτές μπορεί να παραχωρήσει λίγο «αέρα».

Απ' όλα τα παραπάνω φαίνεται ότι η «αντίσταση» της αστικής τάξης και της κυβέρνησης δεν θα κρατήσει πολύ. Εφ' όσον δεν μπαίνει ζήτημα αμφισβήτησης ΕΕ και ευρώ, είναι σίγουρο ότι σε λίγες μέρες θα τελειώσει αυτός ο οικονομικός πόλεμος με πλήρη νίκη των γερμανών. Είναι πολύ πιθανόν να θελήσουν να μην αφήσουν καμία σκιά για την πλήρη νίκη τους οι Γερμανοί απέναντι στην κυβέρνηση. Δηλαδή η τρόικα να ξανανομαστεί τρόικα, το μνημόνιο να ξανανομαστεί μνημόνιο και ούτω καθ' εξής. Για να ξανάβρει η ζωή στην Ελλάδα τη μνημονιακή «κανονικότητά» της.

Για να το μαζεύω λοιπόν:

α) Η προηγούμενη κυβέρνηση έπεσε απ' τα «πάνω», αν ήθελαν θα μπορούσαν να εκλέξουν Πρόεδρο.

β) Η τωρινή κυβέρνηση δεν ήταν μια απάντηση του κινήματος στην αντιλαϊκή επίθεση της προηγούμενης. Είναι μια εναλλακτική στρατηγική της αστικής τάξης στη μεγάλη πίεση που δέχεται, από την ΕΕ, ΕΚΤ, ΔΝΤ, οδηγώντας την κυριολεκτικά σε κατάσταση οικονομικής ασφυξίας. Μια εναλλακτική στρατηγική στην πολιτική γραμμή της προηγούμενης κυβέρνησης «βγαίνουμε στις αγορές, βγαίνουμε από το μνημόνιο», που δεν κράτησε ούτε ένα πεντάμηνο. Η γραμμή της τωρινής κυβέρνησης : «πάμε για επαναδιαπραγμάτευση, βγαίνουμε από το μνημόνιο», θα κρατήσει πολύ λιγότερο.

γ) Η πολιτική ήττα της κυβέρνησης θα χρησιμοποιηθεί σαν παράδειγμα για τις άλλες χώρες της ευρωζώνης και της ΕΕ, οι αστικές τάξεις των οποίων θα ήθελαν να εγείρουν ζητήματα «επαναδιαπραγμάτευσης». Γι' αυτό είναι πιθανόν το τελικό αποτέλεσμα όλης αυτής της ιστορίας να είναι χειρότερο από αυτό που «έκλεισε» η προηγούμενη κυβέρνηση το Δεκέμβρη. Αναφέρομαι πάντα στα συμφέροντα της αστικής τάξης. Συγκεκριμένα αναφέρομαι στην κεφαλαιακή ανεπάρκεια των τραπεζών

και το συνακόλουθο «στέγνωμα» των ελληνικών επιχειρήσεων από ρευστό και στην πιστοληπτική ικανότητα της Ελλάδας (υποβάθμισή της στις αξιολογήσεις των διεθνών οίκων). Πέρα απ' αυτό όμως, επειδή δεν ψηφίζουν οι αστικές τάξεις αλλά οι λαοί, η πιθανότητα να μην πληρωθούν μισθοί και συντάξεις για δύο μήνες προκειμένου να πληρωθούν οι δανειστές, θα είναι ένας αποτρεπτικός παράγοντας για να ψηφίσουν οι Ισπανοί οτιδήποτε άλλο εκτός από μνημονιακά κόμματα.

Η απάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς

Η απάντηση της αντικαπιταλιστικής Αριστεράς στην κατάσταση όπως την αναλύω παραπάνω, πρέπει να είναι υπερβολικά σαφής:

1) Στο επίπεδο της εκτίμησης της κατάστασης: Πρέπει να τονίζουμε αυτά που αναφέρω παραπάνω για τον χαρακτήρα της κυβέρνησης, ότι είναι μια εναλλακτική λύση της αστικής τάξης που ουδεμία σχέση έχει με την αριστερά και τα λαϊκά συμφέροντα.

- Στο επίπεδο των εκτιμήσεων για το τι θα γίνει: Από το παραπάνω συνάγεται ότι όσα λέγονται και γράφονται περί ρήξης ή έστω «ατυχήματος» και έξοδο από το ευρώ ουδεμία σχέση με την πραγματικότητα έχουν. Αυτή τη στιγμή και στο προβλέψιμο μέλλον δεν υπάρχει ενδεχόμενο να αναθεωρηθεί η κυρίαρχη επιλογή της ελληνικής αστικής τάξης για την ένταξή της στην ΕΕ και την ευρωζώνη. Αυτό δεν συνάγεται μόνο από οικονομικά αλλά και από γεωπολιτικά δεδομένα. Οτιδήποτε γίνει στην Ελλάδα το επόμενο διάστημα, αν γίνει, (π.χ. πτώχευση τραπεζών), θα γίνει εντός ευρωζώνης.
- Τα καθήκοντα μας το επόμενο διάστημα: Είμαστε σε ένα μεταίχμιο της ιστορίας της σύγχρονης Ελλάδας. Πρέπει να βγούμε στο λαό και να του εξηγήσουμε ότι: Ή θα χάσει όλα όσα θεωρούσε κεκτημένα το προηγούμενο διάστημα, σε μια προσπάθεια να διασωθούν οι τράπεζες και οι μεγάλες καπιταλιστικές επιχειρήσεις, ή θα πρέπει «να πάει αλλιώς».

Το «να πάει αλλιώς» σημαίνει:

Καμία εμπιστοσύνη σε κυβερνητικές λύσεις. Λύση μπορεί να δώσει μόνο ο οργανωμένος σε συνδικάτα και λαϊκές συνελεύσεις, λαός.

Δεν μπορεί να υπάρξει καμία φιλολαϊκή διαχείριση της κρίσης εντός ΕΕ και ευρωζώνης. Είναι τέτοια τα στεγανά αυτών των μηχανισμών που δεν παίρνουν καμία μεταρρύθμιση.

Δεν πρέπει να βγούμε με κάποια ξεκομμένα αιτήματα, που αποκομμένα το ένα από το άλλο ενδεχομένως να λειτουργήσουν ως ένας τρόπος ενσωμάτωσης των λαϊκών διεκδικήσεων, κάτω από τη σημαία αστικών συμφερόντων. Συγκεκριμένα διαφωνώ με τον τρόπο που έχουν στηθεί οι επιτροπές «έξω από το ευρώ» και «λογιστικού ελέγχου». Η πρώτη μπορεί να ηγεμονευθεί από τη λογική του σχεδίου Β' και η δεύτερη ακόμα και από τη λογική του ΣΥΡΙΖΑ. Εμείς προτείνουμε- προπαγανδίζουμε το σύνολο των θέσεων μας όπως έχει εκφραστεί στις συζητήσεις και στις αποφάσεις των οργάνων μας:

- έξω από την ΕΕ και το ευρώ,
- διαγραφή του χρέους,
- εθνικοποιήσεις τραπεζών και μεγάλων επιχειρήσεων χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο,
- εργατικός έλεγχος και δημόσιος κοινωνικός σχεδιασμός της οικονομίας.

Όλα αυτά τα αιτήματα θα πρέπει να αντιμετωπίζονται όχι ως άθροισμα αιτημάτων, αλλά ως ένα ενιαίο και αδιάσπαστο σύνολο.

Σ' αυτήν την πολιτική περίοδο δεν έχει σχέση η απήχησή ενός κόμματος, μιας οργάνωσης και ενός μετώπου οργανώσεων, στην κοινωνία, με την αποδοχή που θα έχουν αυτά τα πολιτικά υποκείμενα σε λίγες

βδομάδες. Απόψεις που έχουν πλατειά αποδοχή θα εκμηδενιστούν και το αντίστροφο. Αυτό που θα μας βγάλει στον αφρό είναι οι πολιτικές μας απόψεις που πρέπει να είναι ξεκάθαρες και κρυστάλλινες.

Πλησιάζουν μέρες σπουδαίων γεγονότων. Πρέπει να πιστέψουμε ότι μπορούμε να πάρουμε την κοινωνία μαζί μας!